

DA BOX

No 2136.

IOHAN-NIS FRANCISCI RIPENSIS ELEGIA-RVM LIBER PRIMVS.

VITEBERGAE.

EXCVDEBANT HAERE-
DES GEORGII
RHAVV.

1554.

IOHANNIS FRAN-
CISCI RIPENSIS ELE-
GIARVM LIBER
PRIMVS.

AD CLARISSIMVM
VIRVM EXIMIA STEM-
MATIS NOBILITATE, DOC-
trina atq; uirtutibus ornatũ, D. Iohan-
nem Frisium R. M. sum-
mum Cancellari-
um.

ELEGIA I.

FOrtia ceu sincera solet περιάμματα *mater*
Pectoribus gnati nectere sæpe sui,
Inuidia tristi quo diris atq; malorum
Incantamentis tutior esse queat,
Sic ego confido latranti Zoilon ore
Nil nisi qui tantum lædere mentis habet,
Vt minus arrodat mea scripta, minusq́; lacessat
Ponere liuori me quasi frena suo,
Nomina cùm nostris uideat tua fixa tabellis
O per quàm doctis nomina grata uiris.

Ergò tuum nomen, ueniam des, docte ſororum
O cultor, noſtrum fiximus ante librum.
At mea quàm uereor ne ſit tibi grata Thalia
Deq́; tuo ne ſit nomine digna loqui.
In te uera piæ doctrinæ ſemina fulgent
Atq́; ſalutiferæ relligionis amor.
Virtutisq́; ſacræ per te doctrina reuixit
Atq́; bonis ſtudijs te duce conſtat honos.
Adde quòd ex tali duxiſti ſanguine ſtirpem
Ac tantis felix natus imaginibus,
Nemo ut nobilium priſcorum ſiue recentum
Præniteat uera nobilitate prior.
Nobile quippe trahis non tantum nomen auorum
Stemmate, magnanimi ſanguine ſiue patris.
Virtutem claro iungis cum ſtemmate ueram:
Hic eſt præcipuus nobilitatis honos.
Non ſecus atq́; nitens picturam ſplendor honorat
Egregiam, quæuis laudat & harmonia.
Quin etiam mira pingit, quoq́; luminat arte
Artificis factum munus & ingenium.
Sic ſacra ſi coniuncta uenit cum ſtemmate uirtus
Iunctaq́; fortunæ dotibus ambiguæ,
Neſcio qua ratione queat ſublimior ullus
Dici, naturæ quem bona tanta beant.
Hæc in te purè pariter ſimul omnia ſplendent:
Stemmate tum clarus, clarus es ingenio.

Cum

Cum prius hæc uiridi sum præmeditatus in umbra
Quam sunt ingenij munera multa tui.
Incepi subitò nostris desidere cœptis
Destitit ulterius paruula musa loqui.
Mittere scripta uiro nimium nam nostra uerebar
Ornato tantis dotibus ingenij.
Tunc Dea laurigeras inter pulcherrima Musas
Caliope, uultus astitit ante meos.
Atq; benigna pijs his uocibus ora resoluit,
Solueret ut trepido pectora nostra metu.
Heus iuuenis dubia tandem qui mente teneris
Cuius sunt tristi corda repleta metu.
Protinus inceptum pergas finire laborem
Nulla tuum prorsus cura retardet opus.
Fortiter ipsa tuis præsens conatibus adsim
Voce mea uersus fortificabo tuos.
Aonias nunquàm contempsit hic antè Camœnas
Imò fuit Musis fomes & aura sacris.
Ista minus blando capiet quid carmina uultu?
Quæ sunt auspicio carmina scripta meo.
His ego commotus, tibi, uir uenerande, dicanda
Censebam Musæ germina prima meæ.
Ergò precor nostrum placida lege mente libellum
Quem scripsit duro musula nostra stilo.
Carminibus nitidos leuibus postpone lapillos
Carmina diuitijs sint potiora uagis.

Viuere nam magnos faciunt post funera reges
Noticiam seræ posteritatis habent.
Hectoris an quisquam nunc nosset facta ferocis
Si non Mœonio carmine nota forent?
Ergò Narycius semper celebratur Vlysses
Est dum Smyrnæi nobile uatis opus.
Te quoq; congestis mea signet Musa tabellis
Quæ uiget in laudes ingeniosa tuas.
Notaq; sint longos post nos tua facta per annos,
Et tua post uirtus funera morte uacet.
Nunc tantum nostras placido cape corde Camænas
Et qua mittuntur, te rogo, mente legas.
Grata fuêre duci Persarum rustica poma
Hic nam quæ poterat munera ferre, dabat.
Sic ego quæ possum, quamuis uilißima, mitto
Munera iudicio nostra probanda tuo.
Non iacula in nostris seruantur plura pharetris
Nostraq; non alias cura reseruat opes.
Ergò boni, quos nunc tibi mitto, consule uersus
Atq; patrocinio fac tueare tuo.
Sic quoq; uenturum melius firmata per œuum
Nostra tibi maius Musa laboret opus.

AD LIBRVM.

ELEGIA II.

Parue

PArue liber confecte mihi iuuenilibus annis
Tun dominum linques tam citò quæso tuum?
Hei mihi quã uereor si scrinia nostra relinques
Ne subeas multis multa dolenda modis.
Plurima cogêris duræ conuitia linguæ
Plurima cogeris non toleranda, pati.
Forsitan & finget non æquus carmina lector
Quæ poterunt miseris te lacerare modis.
Posthæc te uerbis sæuis agitare studebit
Et uitium pedibus dicat inesse tuis.
Quod magis est, rutilum forsan iacieris in ignem
Te quando reputet criminis esse reum.
Te quæcunq; tamen potis est fortuna manere
Ferre iuuat, ceptum non remorabor iter.
Vade sed incultus, qualem te nostra Thalia
Fecit, quæ prorsus paupere fonte fluit.
Vade bonis auibus precor, & loca grata saluta
Præmia quæ lactis prima dedere mihi.
Et si quis quærat, quid agam, me uiuere dicas
Hîc ubi Leucoreos irrigat Albis agros.
Artibus ingenuis quoq; nos incumbere dicas
Quas omni cura, docte Philippe, doces.
Inuenies aliquos qui te fortaßis amabunt,
Atq; suos cupient te subijsse lares.
Nam mihi sunt isthic coniuncti fœdere amici
Quos ego sincero corde, fideq; colo.

Quod liber Armenio non es conſperſus amomo
 Et tua non Tyrio pagina picta croco.
Quòd tibi non ueſtes fulgenti murice tinctæ,
 Trita ſed eſt humeris fixa lacerna tuis:
Non pudeat ſubitò diſcedere limine noſtro
 Nec fugias longum carpere ſolus iter.
Nam tu quo uenies, doctorum turba uirorum eſt
 Numine quos ſancto docta Minerua fouet.
Munera Cecropiæ contemnunt nulla Mineruæ,
 Nullos, Theſpiadum qui pia dona ferunt.
Ad tales quando uenies, & copia fiet
 Fandi, curuato poplite pauca refer.
Hos ego quos Elegos, Muſarum ô fama ſacrarum
 Affero, ſincera ſumite mente precor.
Fortè dabunt ueſtris quæ non indigna putetis
 Auribus, & ſtudijs non aliena ſacris.
Ni fallor, tunc quiſq; tui flagrabit amore,
 Teq́; ſuum proprium quilibet eſſe uelit.
Inter conuiuas hilares ſi quando legêris
 Noſtræ fortunæ te meminiſſe decet.
Non tibi plura liber uolui mandare, ſed iſta
 Quæ ſunt dicta prius, pectore fixa tene.

DE CIVITATE RIPENSI ELEGIA III.

Annue

Annue Caliope nostris modò quæso camœnis
Quo poßint aptis claudere uerba modis.
Cum tua Pierijs uox sit quoq; grata puellis
Fac etiam ueniant in mea uota simul.
Sic opus æternum uestro memorabile cantu
Aequis cœlitibus tibia nostra dabit.
Est locus insignis gelidis uberrimus undis
Ex ripa RIPAE dicitur ille maris.
Fluctibus alluitur resonis uelut urbs Venetorum
Quæ semper rapidis tota rigatur aquis.
Est cui pro portis Nereus grandeuus ahenis
Cui pro cœruleum mœnibus æquor adest.
Fortiter his etiam depellunt mœnibus hostes
Insidijs urbem qui uiolare uolunt.
Hic locus aptus erit uobis,lætisq; deabus
Quæ quoq; Musarum mystica sacra colunt.
Hic habet excultos pomis radiantibus hortos
In quibus herbarum nomina multa uirent.
Fragrantes flores, nec non amœna uireta
Hunc circumfrondens undiq; campus habet.
Ergò precor Musæ faciles mihi adeste, Camœnæ
Dum celebrant numeris tam loca grata meæ.
Propositi uerùm unde traham primordia tanti?
Res hæc non nostro conuenit ingenio.
Ergò nihil prorsus tenuis tentabit Apollo?
Et mea quæ uena paupere Musa fluit?

Dij melius: quamuis non summa cacumina possem
    Scandere, radicem est linquere nolle scelus.
Smyrnæi uatis num quisquam æquabit honores?
    At stimulus nostris uatibus ille fuit.
Quiq; suæ patriæ uera dulcedine moti
    Laudibus innumeris semper ad astra ferunt.
Vrbs ergò Heßiaca floret nunc Norica musa
    Carminibus multò est notior Hesse, tuis.
Sic paßim celebris nunc est quoq; Marchica tellus
    Quod tribuet numeris, culte Sabine, tuis.
Quid referam plures uenerantes sacra Sororum
    Quod proprios auctos laudibus esse uelint.
Hoc zelo motus, non captus laudibus ullis
    Cantabo laudes, patria cara, tuas.
Quis te non meritò laudabit patria tellus?
    Virtutesq; tuas quis reticere uelit?
Siue ego conspicio turres, seu templa Deorum
    Seu sacra quæ ueterum sunt monumenta patrum.
Hæc reor admirans magnorum opera esse Gigantum
    Quos Deus in tumidas fulmine mersit aquas.
Ardua stans turris quæ tollit ad æthera muros,
    Vlnas bis centum, bis tenet, atq; duas,
Ad quam fluctiuagus deducit carbasa Nauta
    Feruida qui ignotis æquora sulcat aquis.
Credite, non talis nostris est ulla sub annis,
    Nec fuit antiquis (ut puto) temporibus.

Quid

Quid multis laudare iuuat sacra templa Deorum?
Dogmata sinceræ relligionis habent.
Sincera populi uenerantur mente parentem
Et Christum uera relligione colunt.
Qua ratione tuas quoq; dicam carmine laudes
Curia, magnificum regia sancta uirûm.
In te proponunt sacrarum dogmata legum
Ciuibus ut niteant moribus usq; bonis.
Dicere quàm magno sit & ædificata labore
Credas ingenij non opus esse mei.
Malo tacere igitur, iuuenili fortè Camœna,
Quam cupiam laudes dedecorare tuas.
Insuper arx una iacet urbis parte superba
Quæ circùm tumidis usq; rigatur aquis,
Coctilis hanc circum est qui fertur ad æthera murus
Quem cingit murmur subsilientis aquæ.
Vndiq; post etiam stat inexpugnabile uallum
Quod nullo frangant Martia tela modo.
Aedibus in medijs splendent monumenta uirorum
Quæ sunt argento candidiora nouo.
In medio saliens fons riuos ducit aquarum
Quem quondam doctæ composuere manus.
Quid iuuat armorum quoque dicere nomina sæua
Quēis hostis pugnax sollicitandus erit,
Tot gladij, tot sunt balistæ, totq; bipennes
Tot glandes quot sunt sydera clara poli.

Non

Non igitur mirum, ſi firma pace quieſcit,
    Vrbs hoſtes rigidos quæ cohibere poteſt.
Aſpice quàm ciues coniuncto pectore uiuant
    Quamq; colant uera relligione Deum.
Dum fidos iungit ſimplex concordia ciues
    Vrbs nulla frangi ſeditione poteſt.
Præſidio quo quiſq; poteſt ſuccurrit egenis
    Quēis larga præbent munera multa manu.
Hæc ſunt dona Deo ſemper gratiſsima ſummo
    Hæc ſunt laudatis munia digna uiris.
Illis ergò Deus rurſus ſua munera donat
    Quæ reputes ſummis anteferenda bonis.
In primis regem: quo non eſt fortior alter
    Nec tam iuſticiæ, tam pietatis amans.
Huius quid referam generoſi ſtemmatis ortum
    Nobilior ueterum ſanguine nemo fuit.
Quin & amica dedit ſtellantis numina cœli
    Lumine quæ faciunt ſydera clara ſuo.
Ergò uenenatus graſſatur in aëre nullus
    Morbus, quo uiuens inficiatur homo.
Hic locus ergò magis præſtantia corpora profert,
    Corpora quæ florent dotibus ingenij.
Innumeros, huius celebris Schola protulit urbis
    Doctrina claros moribus atq; uiros.
Non etiam deſunt iuuenes nunc caſtra ſequentes
    Militiæ caſtæ, docta Minerua, tuæ.

Gradiuo

Gradiuo Marti ſatis eſt & prompta iuuentus
Poſſet pro patria quæ fera caſtra ſequi.
Si memorare uelim quoq; munera ueſtra puellæ
Vel tantum formæ ſi bona ueſtra canam.
Iuppiter hanc ipſam miretur pectore formam
Iuppiter ætherei clarus honore poli.
Quid mirum forma nymphas excellitis omnes
Vincere uos nequeat uel cytherea Venus.
Ambroſias facies tribuit Deus, atq; lacertos
Quales uix quondam candida Iola tulit.
Corpora quid multis laudem? laudantur honeſtæ
Mentes, quas ornat caſta pudicitia,
Commendat decus hoc ſummum quoq; pectora ueſtra,
Pectora quæ turpi ſunt aliena lue.
O mihi cum tali liceat quoq; uiuere nympha
Conſortem thalami ſi mihi fata dabunt.
Excelſas ædes taceo, quoq; regia tecta,
Pluraq; quæ tenuis ſcribere muſa uetat.
Non capit exiguum tantæ urbis pondera carmen:
Eſt grandis noſtro nullus in ore ſonus,
Mœonio ſi me docuiſſet Phœbus in antro
Oraq; Caſtalia noſtra rigaſſet aqua.
Et me quale prius blando conceſſerat Orpheī
Caliope, ſineret ludere dulce melos.
Vix iuuenilis adhuc reſonaret fiſtula carmen
Quod poſſet meritis æquiualere tuis.

formoſus

Sed mihi post longos si Parca indulserit annos,
Maior erit nostris gratia carminibus.
Tunc ego Pegaseos ausim perrumpere fontes:
Verba struat cultis nostra Thalia modis.
At quos nunc tenero uersus confecimus œuo
Quos tibi nunc mitto consule quæso boni.

AD M. IOHANNEM THAVSANVM DIOECESIS RIPENSIS SVPERATTENDENTEM.

ELEGIA IIII.

O Heliconiadum celeberrima fama sororum
O decus, ô patriæ gloria magna meæ.
Non licet exiguæ stringant tua pectora curæ
Quæ partis seruant munia uera tuæ.
Dum diuinarum suprema negotia rerum
Tractas, demonstrans quæ sit ad astra uia.
Attamen interdum curis releuatus acerbis
Cum nullum quod agas grandius obstat opus.
Hæc mea quæ tenero tibi carmina scripsimus œuo
Carmina iudicio missa legenda tuo.

Te precor ex animo, ne tristi despice uultu
Illa nec abiecto pectore quæso legas.
Forsan at obijcies, quæ te dementia cœpit
Quòd mittis duro carmina scripta stilo?
Non sinit hæc labens me uoluere ludicra tempus
Nec sinit officij sedula cura mei.
Iure quidem dicas: at ludicra rebus honestis
Sunt miscenda, uelut seria uera iocis.
Ipse nec ignoro quòd summa negotia tractes
Proponens summi mystica sacra Dei.
Sacra salutiferi spargens quoq; dogmata Christi
Illius & uera dogmata luce nouans,
Scilicet hæc stygio reuocasti primus ab orco
Obruta cùm patrijs antè fuere plagis,
Impositos alios tibi, sponte tacebo, labores
Quos parit officij sparta sacrata tui.
Quot Riphæa creat concretas bruma pruinas
Et quot dura parit frigora tristis hyems.
Tot simul ambiguæ curæ, duriq; labores
Impendunt humeris, uir uenerande, tuis.
His non neglectis, aliquid des quæso Camœnis
Temporis, ut placidè carmina nostra legas.
Sic Deus ætherei summus regnator Olympi
Omnibus his meritis munera digna dabit.
Intereà longos quæso te seruet in annos
Filius æterni, uerus Apollo, Dei.

Ad D.

AD D. PHILIPPVM MELANTH. PRAECEPTOREM SVVM CARISSIMVM ELEGIA V.

Siue uel Hesperias uel Eoas tendis in oras
Ingrato uideas durius esse nihil.
Fœdere coniunctos dulces disiungit amicos
Et uiolat caræ fœdus amicitiæ,
Si tibi pro meritis nollem persoluere grates
Me nihil in toto turpius orbe foret.
Sol atomos quot habet, quot paruas æquor arenas
Quot uiridis suaues continet hybla rosas,
Lumina quot uoluit celsum splendentia cœlum
Præstita sunt à te tot benefacta mihi.
Munera quanta dabas, tenuit dum feruida febris
Hausit dum tristis pectora nostra sitis.
Illa queo paruo nunquàm memorare libello
Hoc mea si tantum musa laboret opus.
Illud prætereo quanta mihi dexteritate
Proponis uerum relligionis iter.
Ergò prius rutili flagrantia sydera cœli
Cernes non proprias ire redire uias.
Flammifero curru Titan remeabit ad ortum
Quadrigas fratris scandere Luna uelit.

Et prius

Et prius in tenues discedet spiritus auras
Quàm pereant animo tot benefacta meo.
Si uel ad antipodas subitò me fata uocarent
Non possem meriti non meminisse tui.
Hoc testabuntur Charites, sacræq; Camœnæ
Flauus & Aoniæ præses Apollo lyræ.

AD M. IOHANNEM SVANINGIVM COLLEGII RIPENSIS DECANVM.

ELEGIA VI.

Sola est hæc felix Respublica, sola beata
Quam placida sapiens mente caterua regit.
Rursus & infelix semper Respublica, cuius
Imperium uano pectore stultus habet.
Hunc amor, ambitio, metus, hunc insania cæca
In uarijs miserè fascinat usq; modis.
Cogitur hic etenim non solum dicere falsum,
Defendit studio facta nefanda suo.
Quippe refert spacio momenti temporis istos
Quos cuperet tandem conticuisse, sonos.
At sapiens didicit rationem ritè loquendi
Nam nouit certo fundere uerba modo.

Non capitur socij uel amici doctus amore
Vt prodat falso pectore iudicium.
Hunc capit heroum nunquàm fortuna uirorum
Vt uiolet sancti publica iura fori.
Munera nulla capit quæ cæcant pectora docti,
Munera quæ uertunt uerba statuta pij.
Iudicium mentis sequitur neque, quæ mala multa
Audet neglecta fingere lege Dei.
Sed cupit ex æquo causas decernere, iustum
Liberat, & damnat quem uidet esse reum.
Egregios tales patrijs iam cernimus oris,
Doctrina claros ac pietate uiros.
Quantum igitur patriæ læter de prosperitate
Non possum uerbis significare meis.
Sed nuper nostrum cum mors truculenta Decanum
Intempestiua sustulit ante mora,
Tota fuit meritò lacrymis Respublica plena
Et meritò nostræ permaduêre genæ.
Esset adhuc tristi mea patria mersa dolore,
Ni nobis similem redderet ipse Deus.
Nunc igitur lacrymas me sistere, tergere uultum
Me decet, & luctus attenuare meos.
Te quia fautorem nobis hæc tempora reddunt
Quem schola, quem templum concupiêre diu.
Officio nobis præstantia munera præstas
Auxilio præstas maxima dona tuo.

Conſilium patrij gaudes audire Senatus
Et paret monitis ſæpius ille tuis.
Quid maius toto cuperet Reſpublica mundo
Quàm ſic doctorum munere poſſe frui.
Hac poterit ſola fieri nam parte beata
Stultorum temnens impia dicta uirûm.
Nos igitur tantis meritis perſoluere grates
Atq; tuis donis reddere digna decet.

AD M. PAVLVM EBERVM PRAECEPTOREM SVVM CARISSIMVM.

ELEGIA VII.

VElleris aurati Titan ter ſigna meabat
Lecturæ ſubij quo documenta tuæ.
Sæpius inde tuos mirabar mente labores
Quòd poſſes humeris ſuſtinuiſſe tuis.
Namq; gubernandi leges commiſſa poteſtas
Eſt etiam curis, dulcis Ebere, tuis.
Rector es eximius populo ueneratus ab omni
Rector ut es doctis doctior ipſe uiris.
Hæc tibi Siſiphios tulerit quot cura labores
Haud queo carminibus ſignificare meis.
Poſt documenta ſimul tradebas docta iuuentæ
O hæc quàm mira ſedulitate dabas.

Nec non priuatim studiosos ritè docebas
A te consilium qui petiêre tuum.
Sed mea conaris quid dicere Musa labores
Præteritos, uel quot doctus Eberus habet?
Quot frutices syluæ, quot spissas Albis arenas
Rosida quot uiridis gramina campus habet.
Sustinet hac etiam (mirum) tot luce labores
Sustinet & curas nocte dieq; graues.
Est labor imbellem studijs formare iuuentam
Illius & curam sustinuisse labor.
Cùm tua uix alijs stringantur pectora curis
Ne qua lues lædat corpora nostra times.
Aut aliquid nobis contingat tale sinistrum,
Hostis ne nostrum uulneret ense caput.
At tibi pro tanto quis grata mente labore
Reddit, uel meritis munera digna tuis?
Rarus adest ullus qui gratus uixerit, & uix
Millibus è multis unus & alter adest.
Extremos utinam talis rapiatur ad Indos
Et cum Marticolis misceat arma Getis.
Qui uolet officijs non reddere munera tantis
Tali sed uitium labe referre suum.
Sumpsimus atq; tuos ingrata mente labores
Hactenus, at posthac pectore gratus ero.
Verùm dona tibi nequeam cùm reddere digna
Quæ possent meritis æquiualere tuis.

Præmia quis superis? quis caro munera patri?
Et præceptori reddere digna potest?
Obnixè precor ergò meam complectere mentem
Mente nihil docto gratius esse reor.
Auxerit & tandem si res Rhamnusia nostras
Officij fructus experiêre tui.
Antè ego, crede mihi, stygias demittar ad undas
Et rumpent duræ stamina nostra Deæ,
Tantorum poßim quàm non meminisse laborum
Vel possem meriti non meminisse tui.

AD M. IOHANNEM VIBERGIVM COLLEGII RIPENSIS ARCHIDIACANVM.

ELEGIA VIII.

Ite leues numeri non uanam ferte salutem
Ornato uera relligione uiro,
Ipsius atq; meum iussum reuerenter ad aures
Ferte, eius semper nam meminisse decet.
Iure salutetis, facili sed uoce, penates
Primùm, uel quot habent numina sacra domus.
Murmure post tenui domini uenietis ad aulam,
Verbaq; mandato ferte legenda meo.

Si posito, uiuat non tristi corde, dolore
    Hæc mea fortunæ pars quoq; talis erit.
Sin secus infando teneantur pectora morbo
    Hac etiam mœsto parte dolore premar.
Viuere dignus erat cunctos sine labe per annos
    Dignus erat summa prosperitate frui.
Quid non quæso boni meruit Vibergius? extant
    In nos officij munera multa sui.
Quot freta nymbosis turbantur uasta procellis
    Cum Capro quandò Phœbus Eous erit.
Quot facibus clarus flagrantibus ardet Olympus
    Præstiterat nostræ tot benefacta scholæ.
En, tali decet esse simul nos nomine gratos
    Huius nam fuimus pars studiosa scholæ.
Antè feram nostris abscindi lumina malis
    Quàm nolim meriti non memor esse sui.
Quid nunc cessatis? num uos furibundus ab arcto
    Terret, uel Boreas uel glacialis hyems?
Iam quia conturbat cœlum Neptunia proles
    Iam quia corcretas spargit ab axe niues.
Non glacies nec aquæ retrahant, nec frigora gressum
    Et non quicquid hyems asperitatis habet.
Si quid in hac uia (quod Dij prohibete) sinistri
    Contingat, forti pectore ferre decet.
Ipse dabit tandem, tantum properate, labori
    Vestro, propensa munera larga manu.

Ad M.

AD M. LAVRENTI-VM NICOLAI, ECCLESIAE RIPENSIS PASTOREM, ET Canonicum, quòd ex morte liberatus sit.

ELEGIA IX.

O mihi Thespiades præsentes este sorores,
Atq; iuua studium docta Minerua meum.
Vos quoq; sincero mihi iuncti corde sodales
Quot colitis clarij numina casta chori,
Tendite nunc cytharam resonantes addite neruos
Nunc decet argutæ tangere fila lyræ.
Vt ueras superis dicamus pectore grates
Cantantes summo carmina læta Deo.
Qui nunc restituit confectum tabe maligna
Ornatum summa relligione uirum.
Hic, si saluificum Christi quis dogma docebat
Proposuit certam, si quis ad astra, uiam.
Et tenerum Christi si quis seruauit ouile,
Præbuit aut ouibus pascua uera suis.
Fulsit in egregio lepidus uel si nitor ore,
Si didicit quisquam uerba diserta loqui.

Preßit & indomitum ſi quiſquam dogma luporum:
Omnibus hic nitens uiribus iſta facit.
Ergò nunc animo lacrymoſas pone querelas
Virtutum tanti captus amore uiri.
Et lacrymas depone tuas, ô patria, triſtes
Nam tua nunc mouit mœſta querela Deum.
En, ualet & uiuit tuus ô lætare, miniſter
Dulcia triſticiæ gaudia carpe loco.
Omnia læticia reſonent, ludisq́; iocisq́;
Plauſibus & mentes exhilarate nouis.
Iuppiter æthereo depellat nubila cœlo,
Nubila quæ ſalſis ſunt inimica iocis.
Cum prius hic noſtras rumor peruenit ad aures
Auribus ô rumor nuncia læta meis.
Reſtitui uideor morbo correptus anhelo
Et cerno uires nunc rediſſe meas.
Non mirum: uelut alter ego reputandus amicus
Illud amicitiæ nobile nomen habens.
Nuntia ſic luctus mihi uenit epiſtola, lecta
Ex qua cum lacrymis ſunt ea damna meis.
Non minus obſtupui quàm ſi perculſus acerbo
Quem iacit iratus Iuppiter, igne forem.
Adde quod eſt mecum, me lamentante, Thalia
Viſa dolore ſuas dilaceraſſe genas.
Non doluêre minus, noſcentes iſta, Camœnæ
Quàm doluit pulchram Thracius Euridicen.

Ergò

Ergò nunc meritò tristes suspendere curas
    Nos decet, & lacrymas attenuare pias.
Vir uenerande tuas animo quoq; pelle querelas
    Nobiscum summo fer sacra uota Deo.
Non te commoueat quod sic plectaris acerbè,
    Sic fortuna solet tangere sæpe bonos.

AD D. IOHANNEM GRVNDITH, ECCLESIAE RIPENSIS PASTOREM ATQVE CANONICVM.

ELEGIA X.

SAlue præcipuos Iohannes inter amicos
    Thesæa salue cognite amice fide.
Nunquid amor fidus manet alta mente repostus
    Quo fuimus quondam, dulcis amice, pares?
Hîc, ego Leucoreum studijs dum uersor ad Albim
    Haud lux immemorem conspicit ulla tui.
Seu celer in medio Titan percurrit Olympo
    Seu cadat alatis in mare pronus equis.
Præsens ante meos oculos tua fulget imago
    Vt nequeam meriti non meminsse tui.
Dormio seu uigilo, quæcunq; negotia tracto
    Est semper nostro nomen in ore tuum.

Plurima priuatim tecum collata recordor
Plurima iucundis ſeria mixta iocis.
Et tua quæ dederas quondam mihi dona recordor
Dona quidem ſummis anteferenda bonis.
Prima dabas elementa mihi iuuenilibus annis
Quæ primam ad Muſas me docuere uiam.
Non ſecus ac mater, primo cum lacte, puelli
Conformat linguæ murmura prima, ſui,
His bene perceptis me tunc maiora docebas,
Hæc quàm ſincera dexteritate dabas?
Formabas animum doctrina & moribus aptis:
Proponens animæ ſacra alimenta meæ.
Harum nulla mihi uenient obliuia rerum
Donec in hoc noſtro corpore ſenſus erit.
Atq; prius falſo diſcurrent tramite ſtellæ
Inclita nec proprio cardine luna cadet,
Muſca prius tenuis reſonantia flumina mundi
Ebibet, & conchis deſtituetur aqua,
Quàm præceptoris nequeam meminiſſe laborum
Et gratam mentem non habuiſſe uelim.

IN NATALEM DOMINI. ELEGIA XI.

FEſta ſalutiferi celebremus ut annua Chriſti
Quiſquis ades caſta concipe uota fide.

Debita

Debita fumantes uramus thura per aras
Quæ dat longinquus diues odoris Arabs.
Te pie Christe precor conatibus annue nostris
Languida concussæ tu rege uela ratis.
Vt tibi digna tuo dicamus carmina festo
Et ueniat quo nunc noster anhelat equus.
Exoritur nunc lux quæ si non orta fuisset
Nos Deus in stygias præcipitasset aquas.
Hæc est illa dies toties optata Prophetis,
Hæc est quam poscunt secula multa patres.
Salue festa dies cunctis celebranda diebus
O fortunatam terq; quaterq; diem.
Qua patris æterni, qui continet omnia, gnatus,
Qui regit & ualida condita cuncta manu,
Quem non comprehendit sinuosi terminus orbis
Quem non cœlorum machina tota capit,
Virginis intactæ grauidam descendit in aluum
Aluo uirginea sustinuitq; geri.
Omnia qui finxit confingitur artubus ipse
Omnia qui fecit factus & ipse miser.
Pendet ab uberibus nutritus lacte parentis
Numine qui nutrit cuncta creata suo.
Vt ros fœcundus descendit ab aëre puro
Terram nunc sterilem sponte uirere facit.
Hic quoque sic lapsus per nescia membra uirilis
Seminis, ex pura uirgine factus homo est.

Virginis ergò ſtupent, non mirum, corda Mariæ
Nec non paſtorum pectora tota ſtupent.
Candida cœlorum mirantur & agmina ſummè
Ardua dum claris uocibus æthra ſonat.
O quantum nobis lux contulit iſta bonorum
Qua nobis Chriſtus uirgine natus adeſt.
Montibus incultis ſudabat roſida mella
Ilex plena fauis, lac niueumq́; dabat.
Saxaq; Nectareos fuderunt ardua flores
Syluestres ſpinæ dulcia uina dabant.
Ipſe domum Iudæ ſterilem floreſcere fecit
Vnde uelut ueteri ceſpite germen adeſt.
Te ueniente uenit noſtræ ſpes uera ſalutis
Et perijt ſerpens ſibila colla tumens.
Pro tantis meritis quas grates Chriſte feremus
Et tibi quas laudes noſtra Thalia canet?
Proh dolor: hic imis ſunt noſtra ſepulta tenebris
Pectora, non noſcunt munera tanta Dei.
Non ſumus ingrati tantum, ſed talia Chriſti
Munera, pro nihilo peßimus orbis habet.
Sic quoque cum primum ſuperas es natus in auras
Virgine, felici ſydere, Chriſte, ſacra.
Iuſticiam cupiens quondam quam perdidit Adam
Nobis infeſta reddere morte tua.
Ne mors in miſeros poſthac ſua ſpicula tendat
In nos ne poſthac dira uenena uomat.

Audit

Audit Idumæo dum Rex hæc ſanguine cretus
Quod ſumas Solymæ ſceptra potente manu.
Mox ſua uipereæ rapiunt præcordia flammæ
Atq; Paleſtina totus in urbe furit.
Hem quid ? deijciar regno? dixit, cape miles
Tela, fac infantum ſanguine Bethla fluat.
Hunc licet occultè puerum non perdere ſolum,
Tradite crudeli milia multa neci.
Vt ſic iſte cadat multis in milibus unus
Huius delecti quem fore ſpero reum.
Quid fit ? at illius conatum ridet inanem
Qui ſedet ætherei rector in arce poli.
Non minus euadis crudelem Chriſte Tyrannum
Telaq; uerſuti ſanguinolenta uiri.
O inſane times fruſtra ne paruulus iſte
Imperij rapiat frena ſuperba tui.
Non cupit inſani tua regia munera mundi
Quas uel habet fluidas India diues opes.
Hunc quid opes mũdi moueant? quid regna? qd aurum?
Subſunt imperio condita cuncta ſuo.
Venit ut imperium Stygij Plutonis acerbum
Frangeret, atque daret gaudia uera ſuis.
Huius læticiæ communes, Chriſte, precamur
Fac qui te colimus non dubitante fide.

Ad

IOHAN. FRANCISCI

AD OLAVM PETRI

CONSVLEM RI=
PENSEM.

ELEGIA XII.

VT uiguêre ſacræ Ciceronis tempore leges
Inclita cùm bello libera Roma fuit.
Imperiumq; in flore ſtetit: tunc dura tyranni
Impietas iſto tempore ſpreta fuit.
Quo poterat tunc quiſque ſacras præſtare ſtudebat
Naturæ leges & ſacra iura fori.
Quod ſibi, qui nollet ſocio feciſſe, putabant
Hunc rectæ mentis ſemina nulla ſequi.
Talibus & normis patriæ Reſpublica floret,
Quæ regitur ſummis, præſul amande uiris.
Non minus hæc ſacro uirtutum ſemine ſplendet
Quàm quondam Cicero cùm ſacra iura dabat.
Dura ſed heu quæ ſit leuis inclementia fati?
Vel quid Parcarum numina dira mouet?
Quod ſic heroum celeri pede fila uirorum
Scindunt, quæ firmo ſunt bene torta colo,
Quorum conſilio regitur Reſpublica, quorum
Ingenio florent dogmata ſacra uirûm.
Noſti diuinum ſapientis nomen Iuli
Anteà fatales quem rapuêre Deæ.

Infir=

Infirmo rapuêre breuem de corpore uitam
  Nomen in æternum uiuere fama iubet.
Scilicet ipse suam patriam uirtutibus auxit
  Innumeris: patriæ portus & aura fuit.
Arbiter ille fuit sincerus & optimus æqui
  Iudicium summa dexteritate tulit.
Et sciuit dubias prudens discernere causas
  Nequicquam rapidis litibus aptus erat.
Composuit cunctas moderata mente querelas
  Quæ clarum uirtus auget honore uirum.
Ille dolore graui quoq; saucia corda leuabat
  Consilij ignaris consiliumq́; dedit.
Hoc autore, etiam quæuis iniuria ceßit,
  Namq́; homini tantus candor & ardor erat.
Hunc igitur meritò Respublica plangit ademptum
  Ornatum tanta sedulitate uirum.
Sed quia nunc celsi statuit regnator Olympi
  Illius ut caperes munia summa uiri
Paulatim posuit Respublica mœsta querelas
  Incepit lacrymas attenuare suas.
Nam tua contendit saltem nunc æmula uirtus
  Ipsius ut similis laudibus esse queas.
Ipsius intueor quoties, doctißime, laudes
  Præsul, & ingenui munera larga uiri.
Conueniunt mihi crede tuis uirtutibus æquè
  Ipsius ac similes dotibus esse queant.

Quid multis iuuat ergò tuas describere laudes
Laudibus es maior, præsul amande, meis.
Ipsius inspicies tantum præconia laudum
Quæ non sunt meritis anteferenda tuis.

AD FRANCISCVM MATTHIAE PATREM.

ELEGIA XIII.

VEre nouo genitor suauißime penè peracto
Frigoris à nobis plena receßit hyems.
En, uiridi rursus uestit se gramine tellus
Atq; suo domino munera digna refert.
Iam sua robusti renouarunt arua coloni
Iam sua diuiduus semina sulcus habet.
Et nemorum solamen auis sua munera confert
Auditur uarios mille referre modos.
Omnia nunc rident : niuea , nunc lilia nymphæ
Decerpunt, florum & nomina multa manu.
Vnde sibi caris detexunt florida serta
Sertaq; puniceis florida mixta rosis.
Omnia nunc rident : at sors inimica fatigat
Me solum, heu miserum quem mala tanta premūt.
Aut dirum fragiles frigus mihi conficit artus
Contundens uitæ squallida membra meæ.

Feruidus aut nostros, heu, heu, calor inficit artus
Quo proprias uires corpus habere nequit.
Non iuuenile mihi decus est: confecerat ora
Pallor, designat membra colore suo.
Vix uitalis adhuc ducit mihi spiritus auras
Vix facit officium lingua tenella suum.
Destituor cunctis defectus uiribus æger
Spem medici uitæ deposuêre meæ.
Est mihi nunc patriam dulcem spes nulla uidendi
Teq́;, tuosq́; lares, ô uenerande pater.
Nec uos, germani, mentis pars maxima nostræ
O fratres, animæ maxima cura meæ.
Sed tu quid dices genitor dulcißime, mortis
Cum ueniet nati nuncia fama tui?
An tua non tristes cingent præcordia curæ?
Et uultum madidis nonne rigabis aquis?
Non ducis toto gemitus de pectore mœstos?
Singultus imis cordibus anne trahis?
Hæc quoties plangens soli tibi, pectore, dicis
Nate leuamen ubi es? nunc ubi nate iaces?
O utinam nunquam peregrinas isset ad oras
Nunc esset patrio mortuus ille solo.
Hîc sua plorarem solito feralia busto
Vt fierent lacrymis sic madefacta meis.
Vos igitur Musæ, patrias cum liquimus oras
Quò possem uestris deditus esse sacris,

Ferte ſalutiferas herbas, medicina paranda eſt
Ne mea mors longa lumina nocte premat.
Et uos Caſtalides date frigida pocula nobis
Vt pereat tantus pectore, quæſo, calor.
Ne fiam caro genitori funeris autor
Solamen cuius dulce ſuperſtes eram.
Sic mea mens longos uobis inſeruiat annos
Pro meritis ueſtris munera digna dabit.
Tu quoque Chriſte potens ægris medicamina præbe
Me nunc ô tantis exime Chriſte malis.

AD M. IOHANNEM CANVTIVM ECCLESIAE RIPENSIS CANONICVM ET LECTOREM.

ELEGIA XIIII.

CVm nihil auxilij ſupereſt, tunc uota ſuperſunt
Vota relata quidem non dubitante fide.
Vota mouent ſuperos, ſi ſint modo iuſta, piorū
En, uires uitæ uota dedêre meæ.
Nam Deus omnipotens uaſti regnator Olympi
Non ſurda noſtras audijt aure preces.
Reſtituit miſerum metuentem mille pericla
Ipſi cum noſtras eloquar ore preces.

Sum=

Summe pater rerum cunctarum rector & autor
Cuius ſunt forti cuncta creata manu.
Siue uoles firmum morbo affeciſſe maligno,
Siue uoles ægrum reſtituiſſe, potes.
Eſt tibi uel quiduis faciendi plena poteſtas
Omnia nam nutu ſtantq́; caduntq́; tuo.
En, iaceo prorſus cunctis ſine uiribus æger,
En, iaceo minimi neſcius auxilij.
Nil medicina mihi prodeſt, eſt nulla poteſtas
Herbarum, miſerum me mea fata uocant,
Tu niſi conſilium noſtri das, Chriſte, doloris
Tu niſi me morbo nunc releuare uoles.
Ergò age nunc noſtro tandem ſuccurre dolori
Pectore fac noſtro decdiat iſte calor.
Pro tanto meritas ſeruatus munere grates
Ipſe feram, ô uitæ ſpesq́; ſalusq́; meæ.
Temporibus uitæ referam tua munera cunctis
In multos unquam non peritura dies.
Ipſe tuas cingam ſertis fragrantibus aras
Pro meritis addam pinguia thura tuis.
Talia, me dicente, preces ſacra numina tangunt
Permittunt noſtras pondus habere preces.
Nam nunc membra ſuas repetunt mea languida uires
Robore præterito iam redeunte mihi.
Vt pner impubis pedibus non firmus eundo
Vacillat uarijs dum cupit ire modis.

Sic ego nunc longa quoque desuetudine fessus
Incipio gressus iam renouare meos.
Dum iuuat irriguos spacior iam solus ad hortos
Hîc ubi Leucoreis perfluit unda uadis.
Non mea membra tremunt adeò, non halitus oris
Aret, torrescunt nunc minus ora siti.
Iam iuuenile decus rursus mea tempora uestit,
Iam uiget in membris qui fuit ante calor.
Ergò sopore queo totas consumere noctes
Quæ nobis tandem non uigilanter eunt.
Nunc igitur mecum dulci mihi iunctus amore
Iohannes summo fer sacra uota Deo.
Mecum templa petas ornatus uestibus albis
Indutus tyrio murice solus eris.
Munere solus enim sacras fungeris ad aras
Ex merito superis optima thura dabis.
Ipse quidem præsens sociusq; comesq; sacrorum
Adsim quo iustum perficiatur opus.
Sed quibus ipsius tractemus præmia uerbis
Huic quibus aut dabimus debita dona modis.
Pœonias herbas dabimus neque thura Sabæi
Vel quas fert gratas India diues opes.
Grata Deo pietas est & sine labe uoluntas
Quæ semper gnati flagrat amore sui.
Christe salutifero qui cœlum numine torques
Qui nostræ curam & Christe salutis agis.

Ex imo meritas fundo tibi pectore grates
Gratia pro meritis ſit tibi ſumma tuis.
Tu facis ut uideant clarum mea lumina cœlum
Hunc facis ut uideant lumina noſtra diem.
Teq́; iubente uigor rediјt in corpore toto:
Sic aliquid fieri te uoluiſſe ſat eſt.
Ergò te cunctos ſemper celebrabo per annos
Et tua perpetuò carmine facta canam.
Tu noſtro tantum ſucceſſus adde labori
Dum meus in tali puluere ſudat equus.

IN RESVRRECTIONEM CHRISTI.

ELEGIA XV.

NEſcio quo mea mens agitatur numine, quoue
Nunc ſplendore ſacro pectora noſtra nitēt.
Tempora cūcta mihi ridēt, mihi pulchra uidētur
Omnia q̄ circùm lumina noſtra uident.
Nunc Philomela graues demulcet carmine mentes,
Nunc Merulus dulci cantica uoce refert.
Sic reliquæ uolucres dulci modulamine certant
Quæ poßit multis exuperare ſonis.
Omnia nunc frondent, omnis nunc parturit arbos,
Et ſua gramineus munera campus habet.

E cœlo nubes Zephyro ſpirante recedunt
    En, uer purpureum commoda cuncta parit.
Tantorum forſan ſit propria cauſa bonorum
    Quæ præbet cunctis gaudia tanta pijs.
Quod redijt dominus Stygiorum uictor ab umbris
    Deducens Stygio carcere, morte, pios.
Hei hei quàm nimium congreſſus Marte ſecundo
    Ipſe triumphator clara trophæa tulit.
Infernum Satanam ſuperat, uictorq́; catenis
    Vinxit, caſtra ſua fregit iniqua manu.
Impiger ut quondam Samſon periturus ab hoſte
    Cum finem uitæ ſenſit adeſſe ſuæ.
Hoſtes quo poterat moriturus perdere ſæuos
    Euertit proprijs uiribus ille domum.
Abſtulit & forti fractas è cardine portas,
    Erupit medio ſeptus ab hoſte ſimul.
Sic Chriſtus ſæuum poſſet quò morte Draconem
    Perdere, ſerpentis toxica nigra tulit.
Vt ſacra ſaluifici rodens calcanea Chriſti
    Frangat maxillæ tempora dira ſuæ.
Ne queat ulterius Stygij nos labe ueneni
    Lædere, non aliqua parte nocere pijs.
Sic domitis tandem Stygiorum uiribus, ipſa
    Deuicta, Chriſti uulnere, morte fera.
Clauſa diu nobis aperit cœleſtia regna
    Ius dedit & celſi ſumma tenere poli.

Nulla

Nulla queunt nobis uel ſumma nocere pericla
Nec potis eſt ſtimulis Tartarus ipſe ſuis.
Hic quia ſaluificus mortis deuictor Ieſus
Permanſit: cuncti uicimus imperium.
Lætior ergò ſimul celebrat pia turba triumphum
Cantans per uarios carmina ſacra ſonos.
Nec non & rerum ſeries hunc excipit omnis,
Nam ſunt in reditu cuncta nouata ducis.
Hunc etiam ſancto nos nunc celebremus honore
Paſchalem toto pectore & ore diem.
Fermento careant omni pia corda uetuſto
Fermentum repetant pectora noſtra nouum.
Exuat omnis homo peccatum,ſitq́; ſepultum
Vt teneant clari, regna beata, poli.
Ille dies ueniet tandem quo noſtra ſepulchris
Surgent, per ſonitum, membra nouata, tubæ.
Tum uelut ex terræ ſcrobibus uenit ante ſepultum
Semen, per lætos & dominatur agros.
Funereis ueniet lætus ſic quiſq́; ſepulchris
Et dicet ſummo cantica læta Deo.
Tum ueteremq́; grauem deponent corpora molem
Alpina fient candidiora niue.
Tunc dabitur præſens ſummum celebrare Tonantem
Tunc dabitur tota cernere fronte Deum.
O nimium felix, ô terq́; quaterq́; beatum
Cui licet hæc oculis cernere tanta ſuis.

Hîc æterna quies, hîc pax, hîc ſumma uoluptas,
Angelici cernes agmina multa chori.
Qui ſimul unanimes dicunt pia carmina Chriſto
Vulnere qui peperit commoda tanta ſuo.
Fac nos participes tantorum, Chriſte, bonorum
Fac nos ætherei regna tenere poli.
Vt tibi cum ſancto reſonemus carmina cœtu
Dicamus laudes tempus in omne tuas.

IN NATALEM M. IOHAN: GEORGII VIBERGII.

ELEGIA XVI.

Romani rediјt nunc lux uigeſima Martis
Qua læto & fauſto ſydere natus eras.
Hunc ſine labe diem quōdam celebrabat alumnus
Sulmonis clarus Naſo poeta ſuum.
Phocaico ueſtes geſtauit murice tinctas
Virgineos ducens lætus in orbe choros.
Theſpiadum retulit fragrantia ſerta ſororum
Dum premeret digitis fila canora ſuis.
Cum placidas tali tu ſis productus in auras
Luce, decet clarum te celebrare diem.

Cum nymphis faciles nunc exerceto choreas
Grataq; melliflUæ plectra moueto lyræ.
Pectore de triſti uigilantes pellito curas
Quæ debes genio ſoluere, ſolue tuo.
Fac croceos cingas redolenti flore capillos
Et pro natali ſuſcipe uota die.
Autorem uitæ gratis celebrato Camœnis
Qui dedit ingenio flumina larga tuo.
Te naſcente ſimul riſerunt numina cœli
Arriſit ſummo Iuppiter ipſe polo.
Sydera læta tuo placidè fulſere ſub ortu
Vibrabant oculos cœlica ſigna ſuos.
Scilicet in primo degebat cardine cœli
Erigones (mirum) fulgida ſtella piæ.
Quæ tibi doctrinæ & uirtutis munera donat
Et cultum uarijs artibus ingenium.
Sed Mars, heu, quarto cernens ex limine ſæuus
Vix bona concedit poſſe tenere patris.
Penniger ac Hermes pulchra de Pleiade natus
En, tua ſollicito corda dolore grauat.
Extincta flebis properata morte propinquos
Corrumpens lachrymis lumina ſæpe pijs.
Et monet ut caueas ſocijs ſecreta benignis
Credere, uel iunctis ſanguinitate uiris.
Dilacerare tuam cupient ſine crimine famam
Qua nullum eſt toto maius in orbe decus.

In Stygiam uellent, si possent forte, paludem
Trudere, uel tali te lacerare modo.
At Deus æthereus uerbo qui cuncta gubernat
Cum petimus, precibus cedere fata iubet.
Cernis & in nona coniunctos arce, seuerum
Falciferum, & placidam te cytherea Venus.
Viribus ingenij talis coniunctio prodest
Nascenti Bembo fulsit & iste situs.
Sed tamen inceptos non raro turbat amores
Et mentes falsa suspitione mouet.
Hac coniuncta domo tibi pars feret optima quæq;
Fortunæ, & meritis munera digna tuis.
Vt felix abeas peregrinos hospes in agros
Efficit & longas ire redire uias.
Doctrinæq; auidum pectus tibi donat adesse
Vt non nota alijs cernere multa queas.
Insuper undecima læti regione triumphant
Cynthia magnanimo cum Ioue Luna patre.
Hic nisi retrogrado discurreret ordine, certo
Adderet hic uitæ commoda multa tuæ.
Attamen in propria retrogradus arce triumphat
Hunc lætus semper gaudet habere locum.
Ergò tibi placidæ promittunt tempora uitæ,
Larga promittunt aurea dona manu.
Sic coniuncta situ cœlestia sydera fausto
Significant uitæ tempora læta tuæ.

Solue Deo grates, dubio nec credito casu
Sed data consilio, munera tanta, Dei.
Vtq́; regat uitam, facies ardentia uota,
Aeterno Christus de genitore satus.
Post etiam positis libemus pocula curis
Læticiæ fons sit sed Deus ipse tuæ.
Et cytharam tenero nunc pollice tange sonoram
Effundens uarijs carmina blanda modis.
Sic facilis fiet nisi me præsagia fallunt
Pulchra puella mihi, pulchra puella tibi.
Transeat ille dies nobis sine nubibus atris
Lætior ut redeat de bonitate Dei.

AD TVMVLVM FRATRVM.

ELEGIA XVII.

DAulias heu fœtus gemit ut Philomela relictos
Et dolet amissum casta columba uirum:
Sic quoque uos mœsta gemuerunt uoce sorores
Purpureas lacrymis permaduêre genas.
Atq́; uicem uestram Dryades doluêre puellæ
Ambo quod miserè sic periêre simul.
Quanto uestra magis miseri, nunc fata dolerem
Vos immatura quæ rapuêre die.

Vnica

Vnica quos rapidas mater produxit in auras
Quæ nobis primum uiuere ſola dedit.
Quæ uos ergò mali rapit inclementia fati?
Siccine mors fera mors optima quæq; rapit?
Non metit ante diem fœcundas meſſor ariſtas
Succida nec pauidæ uellera carpit ouis.
Nec capit immatura rudis uel poma colonus
Nec bona quæ uiridis munera campus habet.
At uos mors Stygijs, annis creſcentibus, undis
Merſit, ſcindentes ſtamina torta Deæ.
Quid queror? an lachrymis uel queſtu fata mouentur?
An diram mortem noſtra querela mouet?
O mors ſurda nimis, nimis es truculenta petenti
Nunquàm tu ſurda percipis aure preces.
Gramina ſciſſa ſemel latis moriuntur in aruis
Vomeribus, dura morte ſepulta iacent.
Deinde ſuam repetunt aliquot poſt tempora uitam
Sub uiridi tandem ceſpite læta uirent.
Sic quoque decedens iam Sol decliuis Olympo
Occidit, & moriens aſtra nitere facit.
Ac ubi flammiferum Sol lauerit æquore currum
Ad nos auricomo lumine mane redit.
Sed cum nigra ſemel Stygij nos fluminis unda
Lauerit hinc Orci ianua clauſa manet.
Rupta ſemel duræ non nectunt ſtamina Parcæ,
Illarum penſa ſed ſtabit abſq; colus.

Hæc erit ergò meæ nunc conſolatio mentis
Hoc etiam multum pectora noſtra leuat.
Quod ſimul hinc quondam ſurgemus uoce Tonantis
Cùm dederint magnæ murmura ſumma tubæ.

IN NVPTIIS D. IACOBI SEVERINI RIPENSIS.

ELEGIA XVIII.

GRatia ſupremo debetur ſumma Tonanti,
Iacobe, ô patrij gloria magna ſoli,
Quòd genus humanum fœcundum condidit, æ=
Legibus, & ſanxit fœdera connubij. (quis
Fœdera ſancta quibus ſexus copulentur honeſtè
Vt generent caſto pignora cara thoro.
Conſilio domini certo mandata uoluntas
Iſta Deum montem comprobat eſſe bonam.
Nam uelut ex patrio generatur ſemine proles
Viuida quæ patris ſubſtat imago ſui.
Sic pater æternus fœcundo ſemine uerbi
Cœleſtes gnatos gignit, alitq;, ſui.
Quod ſonat ac toto uires acquirit in orbe
Et facit æthercam nos habitare domum.

Deinde uelut genitam prolem seruare parentes
Officio, curis, atq; labore student.
Corpus alunt, & ueste tegunt, nocumenta repellunt,
Moribus informant, dogmata sacra docent.
Sic genitam seruat sermonis semine prolem
Creditur ætherei qui pater esse chori.
Scilicet hanc nutrit uiuo sermone salutis
Hanc fouet & sancto numine semper alit.
Horrida cum teneros corrumpunt frigora gnatos
Cum rodit scabies membra tenella putris.
Frigora depellit cingens nos ueste salutis
Sanguineaq; toga putrida membra tegit.
Eripit ex dubijs uersantem mille periclis
Et propter gnatum nos fouet ille suum.
Ex quo tanta Dei bonitas hac lege patescit
Grato corde pios hanc retinere decet,
Hac in lege uides castæ purissima mentis
Semina saluifici, qui regit astra, Dei.
Qui tremulis uerè flammis succenset & odit
Quot Veneris blandæ castra nefanda colunt.
Et trahit ad pœnas leges quicunq; iugales
Aut uiolant casti uincula sancta thori.
Nam Deus in thalamum duo corpora iunxit amantum
Inquit, erunt iuncti semper amore duo.
Ergò sacrosanctæ quis frangere uincula legis
Audeat, aut castum commaculare thorum.

Hunc non ſulphureis credam de montibus ortum?
Aut hunc è Stygio proſiluiſſe lacu?
Hunc ſerpentinæ non transfixere ſagittæ?
Hunc non ſæua lues in ſcelus omne rapit?
Triſtibus exemplis huius miſerabilis œui
Nos docet hanc Dominus ſe reprobare luem.
Fortia nam claræ conſumpſit mœnia Troiæ
Dum læſit Phrygius fœdera ſancta Paris.
Scedaſias etiam uiolant ſine fœdere gnatas
Spartani, & rigido turpiter enſe necant.
Turpiter imperium clarum poſt Sparta reliquit
Quid non quæſo mali ſpurca libido parit?
Temporibus priſcis totum ſic fluctibus orbem
Cœlitus in Stygias præcipitauit aquas.
Inclyta ſic Phrygiæ uaſtauit mœnia Romæ
Quæ ſummum toto ſtabat in orbe caput.
Impuros coluit Veneris quia ſemper amores
Græcia nunc uaſtum cernitur eſſe chaos.
Quid memorem cædes regum? quid Martia bella
In quibus Herculei ſic periêre uiri.
Turnus ut Aeneam percuſsit marmore grandi
Huius & is rurſus foſſus ab enſe cadit.
Hector Achillæo transfixus concidit enſe
At Paridis telo gnatus obit Thetidis.
Sic potuit Paridis magnam ſubuertere Troiam
Perdere magnanimos ſola libido uiros.

Pluri-

Pluribus exemplis uetitos puniuit amores
 Pectora qui casto numine nostra regit.
At fouetècontra uerbum qui corde fideli
 Illius & casto pectore iussa colit.
Atq; uenenosum qui detestantur amorem
 Hos fouet, hos seruat, liberat atq; regit.
Sic castum Ioseph latebroso carcere clausum
 Eduxit forti tunc Deus ipse manu,
Cùm fuit illiciti falsò insimulatus amoris
 A domini impura coniuge Potipharis.
Sic quia contempsitrutilas Susanna sagittas
 Connubij seruans uincula firma sui.
Hanc Daniel, Domini iussu de morte potenter
 Eripit, inq; reos debita pœna cadit.
Quot quæso sæuis circumuallata periclis
 Iudith erat magnæ forma pudicitiæ.
Sed Deus hanc seruat Veneris quia spicula crudæ
 Contemnit, castum seruat, amatq; thorum.
Liberat hæc patriam multis ex cladibus urbem:
 Magnanimum sternit fœmina casta uirum.
Terret, & ex patria Mauortia castra fugabat:
 In casto tantum pectore robur inest.
Tobias castam quandò sibi iungere Saram
 Coniugij firmo fœdere constituit.
Scilicet obscœnos Veneris quo uitet amores
 Augeat & casto semine stemma suum.

Angelicum ſentit, Domino mandante, iuuamen
Qui tribuit caſto proſpera cuncta thoro
Sic Deus æternam puro qui pectore normam
Conſeruat, caſtos diligit atq; iuuat.
Sic fouet infeſtum qui deteſtantur amorem
Atq; colunt caſta mente pudicitiam.
Hæc quoniam Iacobe facis cariſsime, ſummo
Ne dubita, pietas eſt tua grata, Deo.
Vis potius thalami promittere fœdera ſancti
Quàm uis inſano pectus amore rapi.
Gratulor ergò tuis, Iacobe ô candide, cœptis
Et precor ex animo ſint ea fauſta tibi.
Felices rogo ſint tibi tædæ connubiales
Lætus & ad thalamos carmina pangat hymen.
Vt tua perpetuò ſeruentur pignora, ſanctum
Quæ diſcant ueræ relligionis opus.
Vt ſit amor gnati ſignum cœleſtis amoris
In quo perpetui lucet imago boni.
Ne tua ſuccendant Veneris præcordia flammæ
Quæ ſummi ſpernunt facta ſtupenda Dei.
Ergò Deus uobis benedicat & adſit utriq;
Illius ueſtrum protegat ala caput.
Conatus ueſtros, precor ut Deus ipſe gubernet
Ne ueſtros animos ſordida cura premat.
Longa regat ueſtræ placidè quoq; tempora uitæ
Inq; Deo ſit mens una ſit unus amor.

AD LECTOREM.

ELEGIA XIX.

HAec ego dum iuuenis iuuenilibus integer annis
Imparibus lusi carmina pauca modis,
Vix transgressus eram quarti confinia lustri
In summo uiridis flore iuuenta fuit.
Tunc primùm Aoniam cœpi tentare palestram
Et placidam insuetus concrepuisse lyram.
Pieridum flores primum tunc legimus hortis
Principis Augusti stant ubi regna ducis.
Vt fatear, sum sæpe quidem, me iudice, lapsus
Dum nimis ad metam currere tendit equus.
Sed dare tu nostræ ueniam dignare iuuentæ
Fallitur heu multis cæca iuuenta modis.
Hinc dabimus meliora tibi crescentibus annis
Quæ quoque sint doctis carmina grata uiris.
Si nostris numeris iudex nunc æquus haberis
Siq; uoles iusti iudicis esse loco.
Ista tuum nondum si pectus causa mouebit
Te ciet ingenij conscia culpa mei.
Ipse quidem agnosco quàm non sit prompta facultas
Condendi uincto uerba ligata pede.
Ergò meis ueniam lector des quæso Camœnis
Lapsa quibus, iuuenis sit mea musa, modis.

Sic

Sic tibi Theſpiades ſacro ex Helicone ſorores
    Præſes & Aoniæ flauus Apollo lyræ,
Pro meritis tribuant faciles in carmine uires
    Vt ſic fonte fluant uberiore tibi.
Non moror ullorum ſuffragia praua Cyclopum
    Vipereo quorum pectora felle madent.
Quiq; theonino hæc arrodere dente laborant
    Quæ ſunt indicij laude minora ſui.
Indoctis placuiſſe uiris eſt gloria nulla:
    Laus eſt ſi docti carmina noſtra probent.

